

„Dievas išpuikėliams priešinasi“

Tikras nuolankumo kelias – mąstyti, kad, net stokoiant talento, šlovės ir sėkmės, įmanoma tapti veiksmingu įrankiu, tik prašant suteikti Šventosios Dvasios dovanų. Apaštalai, nors ir trejus metus mokyti Jėzaus, išsigandę spruko nuo Kristaus priešų. Vis dėlto po Sekminių jie leidosi plakami, įkalinami ir galiausiai atidavė gyvybę, kad paliudytų savo tikėjimą. (Vaga, 283)

lapkričio 17 d.

Jėzus Kristus, mūsų Viešpats, dažnai rodo mums savo nuolankumo pavyzdį: mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies. Tam, kad tu ir aš – mes visi – suprastume, jog tėra vienintelis būdas, kuris padeda pelnyti dieviškąją malonę – tai nuoširdus savo menkumo pažinimas. *Jėzus atėjo už mus kęsti alkį ir maitinti kitus, Jis atėjo, kad pats trokštų, ir pagirdytų kitus, Jis atėjo apsivilkti mūsų mirtingumu ir aprengti kitus nemirtingumu, Jis atėjo vargšas, kad padarytų mus turtingus.*

Dievas išpuikėliams priešinasi, o nuolankiesiems duoda malonę, – moko apaštalas šv. Petras. Visais laikais, kiekvienoje gyvenimo situacijoje nuolankumas yra vienintelis kelias į šventėjimą. Ar Viešpačiui patinka mus žeminti? Ne.

Kokios naudos iš mūsų pažeminimo galėtų turėti Tasai, kuris viską sukūrė, kuris palaiko ir valdo visa, kas egzistuoja? Dievas trokšta mūsų nuolankumo, kad visiškai apsivalytume nuo mūsų pačių ir Jis galėtų mus pripildyti; Jis nori, jog nesipriešintume, kad – kitaip tariant – daugiau Jo malonės tilptų mūsų varganoje širdyje. Kadangi Dievas, įkvepiantis mus būti nuolankius, yra ir Tasai, kuris *pakeis mūsų vargingą kūną ir padarys jį panašų į savo garbingąjį kūną ta galia, kuria jis sau visa palenkia*. Viešpats nori mus padaryti saviškiais, dievina mus geruoju dievinimu. (Dievo bičiuliai, 97–98)
